

dalo aut irreverentia, committeretur peccatum mortale contra jus divinum, naturale et contra reverentiam Deo et rebus sacris debitam (1).

MATERIA PARAMENTORUM.

Ob similitudinem materiæ tractandæ hic agetur non tantum de paramentis celebrantis, ministrorum et calicis, sed etiam de paramentis altaris, de quibus rubricæ tantum agunt titulo sequenti.

167. Qualia debent esse paramenta sacra?

R. Ex materia debita confecta, benedicta, non lacera aut scissa, decenter munda ac pulchra, prout sacrificii sanctitas et excellentia requirit.

Si ornamenta sacra ex negligentia sint scissa aut lacera, vel immunda, peccatur, quinimo mortaliter, si illa, præcipue vasa sacra et corporalia, sint valde immunda (2).

Ex qua materia paramenta confecta esse debent?

R. 1º Paramenta coloris officio aut missæ convenientis, quæ sunt manipulus, stola, casula, dalmatica et tunicella, pluviale, antependium et bursa corporalis, ex certa et determinata materia juxta rubricas confici non debent: planetæ tamen seu casulæ, stolæ et manipuli fieri non possunt ex lana, tela linea, vel gossipio vulgo percallo, coloribus præscriptis tincta aut depicta, juxta rubricas et usum omnium ecclesiarum, quæ hujusmodi paramenta, totaliter ex lana, lino vel gossipio confecta non admittunt (3); neque etiam ex gossipio

(1) Ita Quarti p. 1, tit. 19, dub. 1.

(2) Quarti p. 1, tit. 20, d. 8; p. 2, tit. 1, s. 3, d. 1, in fine, et ibid. s. 4, d. 7; Vinitor p. 2, tit. 1, annot. 20 et 37; s. Alph. de Ligorio de cæremoniis missæ c. 2, n. 5.

(3) S. R. C. 23 Sept. 1837, n. 4666-4815, dub. 8, 3; 18 Dec. 1877, n. 5715, V; Monitum S. R. C. 28 Julii 1881, quo usus casularum aliorumque similium sacrorum paramentorum ex tela gossypii aut lini aut etiam lanæ confectorum illicitus declaratur. In Actis S. Sedis vol. XIV, fol. 144.

vel simili materia solida, cui superimposita sunt filamenta vitrea, ne vitrum in minutissimas partes frangatur, et in calicem delabatur (1). His igitur exceptis fieri possunt et debent ex pannis sericis, argenteis aliisque juxta consuetudinem, etiam ex lino vel gossipio, cui fila serica superimponuntur, qualia paramenta per decreta non prohibentur, cum usus ecclesiarum hæc communiter admittat, modo saltem sint talia, quibus vulgus communiter non utitur. Ex quacumque autem materia sint paramenta, velum tamen calicis sericum esse debet juxta rubricas (2), sicut etiam velum humerale pro subdiacono, quod vicem veli calicis supplet (3). Idem dicendum videtur de velo humerali pro deferendo ss. Sacramento et danda benedictione, quod rituale Romanum quidem tantum decens, cæremoniale autem Episcoporum etiam sericum appellat (4).

R. 2º Amictus, albæ, mappæ, corporalia, purificatoria et pallæ ex lino vel ex cannabe tantum composita esse possunt juxta Rubricas (5) et dec. gen. 15 Maji 1819 (6) ut sequitur: "Quamvis S. R. C. sub die 15 Mart. 1664 (7) reprobaverit morem, qui forte alicubi obtinuerat, conficiendi amictus, albas, tobaleas altarium, nec non corporalia et pallas ex tela quadam composita ex lino et gossipio subtilissimo, nihilominus novissimis temporibus adeo invaluit abusus, ut, constanti ecclesiæ disciplina posthabita, nonnullis in ecclesiis non alia adhibeantur suppellectilia, vel ad sacrificandum, vel ad altarium usum, nisi ex simplici gossipio confecta. Ad hanc corruptelam, quam bene multi consuetudinis nomine cohonestare nituntur, radicitus evellendam, studia converterunt Em^{mi} et Rev^{mi} Dom Cardinales sacris tuendis ritibus propositi: solliciti idcirco, ut quod usque

(1) S. R. C. 11 Sept. 1847, n. 4938-5099.

(2) Rit. celeb. m. tit. I, n. 1.

(3) Cæremoniale Ep. l. 1, c. 10, n. 5.

(4) Rit. Rom. de processione ss. Sac. et cærem. Ep. lib. 2, c. 33, n. 14.

(5) Ritus celeb. tit. I, n. 1.

(6) N. 4413-4563.

(7) N. 2120-2267.

» ab Ecclesiæ primordiis quoad sacra indumenta et suppellectilia ob reales et mysticas significationes inductum est, » retineatur, restituatur, et in posterum omnino servetur; » declararunt et decreverunt, ab antiquo more sub quolibet » prætextu, colore, ac titulo non esse recedendum; et eadem » sacra indumenta ac suppellectilia conficienda esse ex lino » aut cannabe, non autem ex alia quacumque materia, etsi » munditie, candore ac tenacitate linum aut cannabem æmulante et æquante: aliqua tamen indulgentia utentes permiserunt, ut amictus, albæ, tobaleæ, mappulæ, si quæ ex » gossipio habentur, adhiberi interea possint, usque dum » consumantur: sed cum hujusmodi suppellectilia renovanda » erunt, ne ex alia materia fiant, nisi ex lino vel cannabe, » præceperunt. Districte vero jusserunt, ut corporalia, pallæ » ac purificatoria, post lapsum unius mensis a præsentis » decreti publicatione, linea omnino sint vel ex cannabe, » interdicto et vetito aliorum usu, quæ ex gossipio supererunt. Et ita decreverunt, ac ubique locorum, si SS^{mo} Domino » Nostro placuerit, servari mandarunt die 15 Maji 1819. » Facta autem... SS. Domino Nostro relatione, Sanctitas sua » decretum S. C. approbavit, confirmavit, typisque editum » publicari præcepit; ac propterea jussit, ut locorum ordinarii ejusdem observantiæ sedulo incumbant, die 18 ejusdem » mensis et anni. »

Mappa ante communicantes extendenda in præfato decreto non exprimitur, eam tamen ex lino vel saltem ex cannabe etiam conficiendam esse probatur ex rubricis in ritu celebrandi missam tit. X, n. 6, et in rituali Romano in ordine administrandi s. communionem, quæ eandem vocant *linteum* seu velum album ex lino confectum.

Not. omnes tres mappas ex lino aut cannabe esse debere, non autem unam aut duas inferiores ex gossipio, ut quidam permittunt: et 2° pallam a parte superiori et inferiori ex lino seu cannabe esse faciendam, non vero, neque a parte superiori, ex panno inaurato aut serico (1).

(1) S. R. C. 22 Jan. 1701, n. 3426-3575, 6. Circumfertur quidem decre-

R. 3° Cingulum potest esse sericum aut laneum (1) et coloris paramentorum, sed juxta præsentem Ecclesiæ usum congruentius est linteum et album (2).

Rochettum et superpelliceum, licet rubricæ et decreta nihil de illis statuunt, videntur tamen ejusdem materiæ esse debere ac alba, cujus usum suppleant ac tenent (3).

Not. 1° quoad confectionem sacrarum vestium, usum in Ecclesia receptum et approbatum constanter esse tenendum, et omnem novum modum vitandum. Hoc patet ex litteris sequentibus: « Quum, renunciantibus nonnullis Rmis Episcopis aliisque ecclesiasticis et laicis viris, Sanctam Sedem non lateret, quasdam in Anglia, Gallis, Germania et Belgio dioceses immutasse formam sacrarum vestium, quæ in celebratione sacrosancti missæ sacrificii adhibentur, easque ad stylum, quem dicunt gothicum, elegantiori quidem opere conformasse.. Sacra Congregatio legitimis protuendis ritibus præposita super hujusmodi immutationibus accuratum examen instituere haud præfermisit. Ex hoc porro examine, quamvis eadem Sacra Congregatio probe nosceret, sacras illas vestes stylum gothicum præferentes præcipue sæculis XIII, XIV et XV obtinuisse, æque tamen animadvertit Ecclesiam Romanam, aliasque latini ritus per orbem ecclesias, Sede Apostolica minime reclamante, a sæculo XVI, nempe ab ipsa propemodum Concilii Tridentini ætate usque ad nostra hæc tempora illarum reliquisse usum; proindeque, eadem perdurante disciplina, nec non Sancta Sede inconsulta, nihil innovari

tum 10 vel 30 Jan. 1852, in Cenomanen. ad. 1, quo respondetur, permitti posse pallam a parte superiori panno serico coopertam, dummodo palla linea subnexa calicem cooperiat, ac pannus superior non sit nigri coloris, aut referat aliqua mortis signa. Sed cum hoc decretum in collectione authentica non reperiatur, solum decretum 22 Jan. 1701, quo talis palla prohibetur, sequendum est. Vid. De Conny liv. I, ch. 4.

(1) S. R. C. 23 Dec. 1862, n. 5326.

(2) S. R. C. 22 Jan. 1701, n. 3426-3575, 7, et 8 Jun. 1709, n. 3660-3809, 4.

(3) Vid. Gardellini ad dec. n. 4413-4553.

» posse censuit; uti pluries Summi Pontifices in suis edo-
 » cuere constitutionibus, sapienter monentes immutationes
 » istas, utpote probato Ecclesiæ mori contrarias, sæpe per-
 » turbationes producere posse, et fidelium animos in admi-
 » rationem inducere. Sed quoniam S. R. C. arbitratur
 » alicujus ponderis esse posse rationes, quæ præsentem
 » immutationem persuaserunt, hinc audito SS. D. N. Pii
 » Papæ IX oraculo verbis amantissimis invitare censuit...
 » ut quatenus in tua diœcesi hujusmodi immutationes locum
 » habuerint, rationes ipsas exponere velit, quæ illis causam
 » dederunt. Romæ die 21 Aug. 1863. C. Epus Portuen. et
 » S. Rufinæ Card. Patrizi Præf. » (1).

Not. 2º Vestes profanas ad usum sacrum licite applicari,
 quoniam quidquid mundanum contraxerunt, nova confectione
 et benedictione abstergitur.

Not. 3º Quoad ornatum permitti consuetudinem receptam
 et non reprobata, qua constat extremitates albæ, rochetti,
 superpellicei, purificatorii, corporalis, pallæ et mapparum
 texto denticulato circumduci posse. In fimbriis autem et
 manicis albarum et aliarum vestium sub velo transparenti
 fundum rubrum mittere non licet (2), et in paramentis nigris
 nullæ imagines mortuorum vel cruces albæ poni possunt (3).
 Stemmata gentilitia donatoris in sacris paramentis ponere
 non prohibetur quidem (4), si statuta diœcesana non obstant,
 minus tamen decet. Amictus debet habere crucem in medio
 partis superioris inter funiculos, vel in ipso medio, si ita
 confectus sit, ut funiculi mutari possint; bursa unam in
 parte superiori; et manipulus atque stola tres in medio et in
 extremis partibus (5). Crux in medio stolæ debet esse visi-
 bilis, et non nimis linteo obtegenda. Stola latior, qua utitur

(1) Vid. *Analecta juris Pontificii* 7 sér. fol. 627.

(2) S. R. C. 17 Aug. 1833, n. 4569-4718, 5; 5 Dec. 1868, n. 5419, VI.

(3) *Cærem. Ep. lib. 2, c. 11, n. 1.*

(4) S. R. C. 7 Dec. 1844, n. 4843-4989; Collet, *Traité des ss. myst.*
 ch. 10, n. 10, 11.

(5) Gavantus de mensura s. sepe lectilis.

diaconus, dum tempore adventus et quadragesimæ deponit
 planetam plicatam, habere non debet intextas tres cruces (1).
 Prohibetur crux in medio corporalis, et tantum permittitur
 in extremitate anteriori, ubi altare est osculandum (2).

 DE BENEDICTIONE PARAMENTORUM.

168. An, quomodo, sub qua obligatione, et a quo para-
 menta debent esse benedicta, antequam ad usum sacrum
 adhibeantur?

R. ad 1. Certum est de præcepto benedici debere corpo-
 rale, amictum, albam, manipulum, stolam et casulam ex
 communi sententia, et idem dicendum est de palla, mappis,
 et etiam de cingulo, licet quidam contrarium censeant (3).
 2º Dubitatur autem an benedici debeant pluviale, dalmatica,
 tunicella, superpelliceum et rochettum: quoad pluviale, dal-
 maticam et tunicellam affirmant Quarti et Cavalieri, item
 Baruffaldus quoad superpelliceum, negant vero Gavantus et
 Vinitor de pluviali (4). Unde dicendum est, conveniens esse,
 quamvis non necessarium, ut prædictæ vestes benedicantur.
 3º Purificatorium benedicendum non est (5): decet tamen
 proprium adhibere purificatorium, quod ut ab aliis dignos-
 catur, convenienter crux in illius medio pingitur. Item
 benedici non debent velum calicis, bursa, antependium, et
 manutergium (6).

(1) S. R. C. 25 Sept. 1852, n. 5180, 7.

(2) S. Alph. de Ligorio de cærem. c. 2, n. 6.

(3) Rub. gen. tit. XX; rit. celeb. tit. I, n. 1 et 2, et de defect. tit. X,
 n. 1; Bened. XIV inst. 21; Quarti p. 2, tit. 1, sect. 3, dub. 2, et sect. 4,
 dub. 1; Cavalieri tom. 4, dec. 182, n. 2; s. Alph. de Ligorio l. 6, n. 375,
 dub. 2 et n. 388.

(4) Quarti p. 1, tit. 19, dub. 2; Cavalieri tom. 4, dec. 182, n. 2 et 3;
 Baruffaldus in Rit. tit. 2, n. 46; Gavantus p. 1, tit. 19, n. 3, i; Vinitor
 p. 1, tit. 19, annot. 1.

(5) S. R. C. 7 Sept. 1816, n. 4376-4526, 26 et 27.

(6) Gavantus p. 1, tit. 20, t. et p. 2, tit. 1, n. 1, i.

Resp. ad 2. Licet quidam dicant paramenta benedici eo ipso, quo quis cum iis sive scienter sive ignoranter celebret; rescripsit tamen Sacra Rituum Congregatio (1), hoc in praxi tuto sequi non licere: ita ut illa solis Ecclesiæ precibus rite benedicantur: quamvis enim per usum sacrum dici possint sanctificari; non tamen ad hunc vel illum usum sacrum deputantur, nisi solis ab Ecclesia præscriptis precibus (idem de sacris vasis dici debet) (2). Adeoque paramenta benedicenda sunt iis benedictionibus, quæ in rituali Romano seu in fine missalis assignantur, quæ sunt tres: prima pro indumentis sacerdotalibus in genere, qua omnia benedicuntur exceptis mappis, pro quibus secunda, et exceptis corporalibus et pallis, pro quibus tertia assignatur. Benedictiones in Pontificali positæ, Episcopis propriæ sunt, et a simplicibus sacerdotibus non adhibentur. Si pluviale, dalmatica, tunicella, superpellicium et rochetum benedicantur, adhibenda est benedictio prima pro indumentis sacerdotalibus in genere, prout ponitur in rituali seu missali, absque ulla mutatione et sine nominatione rerum, quæ benedicuntur (3). Eadem prima benedictione, sed tantum simul cum aliis paramentis, etiam benedici possunt, licet non debeant, velum calicis, bursa, et antependium. Si benedicatur unum solum indumentum, una mappa, aut corporale, omnia dicuntur in singulari; si autem plura simul, omnia in plurali.

Resp. ad 3. Indumenta sacerdotalia, quæ benedici debent, et quibus sacerdos utitur in celebratione missæ, ex communi sententia sub gravi præcepto benedicta esse debent: ita ut peccati mortalis reus sit, qui aliqua non benedicta utitur, nisi excuset materiæ parvitas, puta si solus manipulus aut solum cingulum non sit benedictum (4). Item cor-

(1) 31 Aug. 1867, n. 5386, VIII.

(2) Merati p. 2, tit. 1, n. 9; Quarti p. 2, tit. 1, s. 2, dub. 3; s. Alph. de Ligorio lib. 6, n. 380.

(3) Quarti p. 1, tit. 19, dub. 2, in fine; Cavalieri t. 4, dec. 182, n. 4.

(4) Lohner p. 1, tit. 3, § 2, in fine; Quarti p. 2, tit. 1, s. 4, dub. 2 et 5; Cavalieri tom. 4 dec. 182, n. 1 et 2; Collet *Traité des ss. myst.* ch. 10, n. 5.

porale sub gravi debet esse benedictum, nisi gravis urgeat necessitas, ut certum est apud omnes (1). Et plures idem affirmant de palla, alii autem non minus probabiliter negant juxta dicta n. 165. Mappas alii censent sub gravi esse benedicendas; alii decere quidem sed de præcepto non debere benedici, et alii tandem de præcepto sub veniali tantum obligante (2). Reliqua paramenta, quæ juxta dicta supra ad 1, de convenientia tantum benedicuntur, dici non debent sub obligatione peccati esse benedicenda.

Not. Quamvis veste non benedicta uti, per se loquendo idem fere sit, ac illam omittere, quia vestis sacra non est, nisi sit benedicta; nihilominus quando ob casum necessitatis licitum est celebrare absque aliqua ex vestibus sacris, sæpe consultius erit, uti veste non benedicta, quam eam prorsus omittere, hoc enim majorem præbet occasionem admirationis et murmurationis (3).

Resp. ad 4. 1º Benedicere paramenta, mappas et corporalia jure ordinario pertinet ad Episcopum, ut patet ex titulo, qui præponitur his benedictionibus: id tamen ei in alia diœcesi non permittitur, nisi ordinarii facultas accesserit (4). Neque Episcopi sine speciali indulto Sedis Apostolicæ eam facultatem aliis delegare possunt, ut expresse declaratur a S. R. C. (5) et ut contra Quarti (6) communiter tenent auctores (7). Episcopi tamen Belgii solent habere specialem delegandi simplicibus sacerdotibus facultatem benedicendi paramenta et alia utensilia ad sacrificium missæ necessaria, ubi non intervenit sacra unctio (8).

(1) S. Alph. de Ligorio lib. 6, n. 387.

(2) Quarti p. 1, tit. 20, dub. 8: s. Alph. de Ligorio lib. 6, n. 375, dub. 2.

(3) Ita Quarti p. 2, tit. 1, s. 4, d. 6.

(4) Bened. XIV, inst. 21, fere in fine.

(5) 16 Maji 1744, n. 4010-4159, 5 et 6.

(6) P. 2, tit. 1, s. 4, d. 3, et de bened. tit. 1, s. 4, dub. 5.

(7) Gavantus p. 4, tit. 19, n. 23; Venitor p. 2, tit. 1, annot. 22; Bened. XIV, inst. 21; Cavalieri t. 4, dec. 183, n. 1 et 2; Lucius Ferr. benedicere art. 1, n. 17; s. Alph. de Ligorio l. 6, n. 378, dub. 4.

(8) Dens de poenitentia n. 222 ad 10.

2º Abbates alique pontificalium usu fruente eadem benedicere possunt, sed tantum pro suis ecclesiis et monasteriis et non pro aliis (1).

3º Item alii regularium superiores, provinciales, rectores, priores, guardiani, ministri, alique superiores locales quocumque nomine appellentur, eadem benedicere possunt (supposito s. Sedis privilegio, quod allegant auctores infra citandi), sed tantum pro suis ecclesiis et monasteriis, et non pro aliis (2).

Notandum autem non sufficere consuetudinem, quam habent abbates alique regularium superiores, benedicendi paramenta in usum aliarum ecclesiarum, quia S. R. C. (3) eam abrogavit, eamque non ob stare declaravit; nec etiam ullum prodest privilegium, quia asserentibus monachis etiam pro aliena ecclesia ex Apostolico indulto eis licitum esse ecclesiasticam suppellectilem benedicere, S. R. C. (4) mandavit exhiberi indultum authenticum ex archivio Apostolico desumptum; et interim abstinere: tale autem indultum nunquam huc usque fuit ostensum. Adeoque constat de prohibitione, ne abbates alique regularium superiores paramenta benedicant in usum aliarum ecclesiarum, sed non de privilegio; ita ut tantum in usum propriarum ecclesiarum et monasteriorum eadem benedicere valeant (5).

(1) S. R. C. 27 Sept. 1659, dec. gen. n. 1856-2003, 18; 30 Jul. 1689, n. 3043-3192, 2; 31 Mart. 1744, n. 4006-4155; 16 Maji 1744, n. 4010-4159, 1 et 2.

(2) S. R. C. 13 Mart. 1632, n. 805-952; 18 Sept. 1666, n. 2228-2379; 16 Maji 1744, n. 4010-4159, 3; 31 Aug. 1867, n. 5381, 13.

(3) 18 Aug. 1629, n. 682-829, et 31 Mart. 1744, n. 4006-4155.

(4) 23 Mart. 1669, n. 2323-2474, et 31 Mart. 1744, n. 4006-4155.

(5) Vid. Gavantus p. 4, tit. XIX, n. 22; Merati ibidem n. 26; Visiotor p. 2, tit. 1, annot. 22; Bened. XIV. Instit. 21; Lucius Ferr. benedicere art. 1, n. 19, item vasa sacra n. 1 et seq.; s. Alph. de Ligorio lib. 6, n. 378; Cavalieri t. 4, dec. 183, n. 3 et seq.; Quarti p. 2, tit. 1, sect. 4, dub. 3, et de benedict. tit. 1, sect. 4, dub. VI et VII. *Cujus ultimi corruit sententia, qua asserit, regulares adhuc posse benedicere paramenta pro aliis ecclesiis*, ut videri potest apud Merati et Lucium Ferr. locis cit.; Catalanus in rit. rom. tom. 2, tit. VIII, c. 21.

Notandum tamen, abbates regulariumque superiores, si paramenta pro aliis ecclesiis benedicant, peccare, quia actum prohibitum exercent; eadem tamen paramenta non esse denuo benedicenda (1).

4º Præter Episcopum, abbates et regularium superiores, nullus alius, nec vicarius, nec protonotarius, paramenta benedicere potest, nisi ex speciali indulto Apostolico (2). Et si quis sine tali indulto paramenta benedicat, benedictio reiteranda est, si fieri possit sine scandalo (3).

169. Quando amittitur benedictio paramentorum?

R. 1º Quando ita sunt lacera aut usu trita, ut morali hominum æstimatione usui suo inservire nequeant; et 2º dum amittunt formam, sub qua sunt benedicta, sive id fiat per accidens, sive ex industria ad reparationem pars quædam a toto separetur, ita ut stante hac separatione licet per brevissimum tempus, suo usui inservire nequeant; quia dum perit subjectum, necesse est perire formam ei inhærentem. Quod si vestes paulatim reficiantur et assuantur, etiam adjecta parte non benedicta, cum tunc eadem vestis moraliter censeatur manere, benedictio non deperit; quia pars addita, tanquam quid accessorium, sequitur naturam sui principalis: si autem uno actu addatur pars, quæ sit major parte benedicta; deperditur benedictio, majori parte ad se minorem trahente.

Sic amittitur benedictio albæ, si manicæ ab ea separentur; item cinguli, si rumpatur, et nulla pars sufficiat ad cingendum; una autem sufficiente, altera ei connecti potest. Amittitur benedictio, si ex benedictis alia nova fiant, v. g. amictus ex alba, stola et manipulus ex casula (4). Quando charta vel lignum, quod in his locis pallæ imponitur, eximitur, non perditur benedictio pallæ: quia, cum charta aut lignum in

(1) S. R. C. 27 Aug. 1707, n. 3626-3775, 3.

(2) S. R. C. 16 Maji 1626, n. 477-624; 17 Jul. 1627, n. 549-696; Cavalieri t. 4, dec. 183, n. 7.

(3) S. R. C. 22 Sept. 1703, n. 3514-3663, 3.

(4) Bened. XIV, inst. 21; Cavalieri t. 4, dec. 187, IX.

Italia pallæ non imponatur, sed linteum duplicatum amylo firmiter comprimatur, sequitur chartam aut lignum in palla non esse necessarium, et consequenter, quando charta aut lignum ad eam lavandam eximitur, iterumque imponitur, non deperdi ejus benedictionem, quia retinet essentialem suam formam, sub qua fuit benedicta; nisi linteum ita destruat, ut destructione facta, calicem convenienter cooperire nequeat. Si ex una mappa fiant duæ vel tres, videtur deperdi benedictio, sicut in simili casu amittitur consecratio altaris; quia amittitur continuatio, integritas, et substantialis unitas, sub qua mappa fuit benedicta.

Not. 1° paramenta ita fracta, ut amiserint benedictionem, non sufficere reparari, sed reparata indigere nova benedictione. 2° Paramenta non amittere benedictionem, si adhibeantur ad usum profanum: quod enim semel est benedictum, tale manet, quamdiu in eadem forma existit, nisi aliud in jure exprimat (1).

170. Quid faciendum cum paramentis sacris, quæ sunt usu trita, vel amiserunt benedictionem?

R. Ex iis, quæ fuerunt benedicta alia sunt conficienda, quæ ecclesiæ usibus deservire possunt, vel comburenda sunt, et cineres in sacrarium, aut in parietem vel fossas pavimentorum projiciendi, ne pedibus conculcentur; in usus autem profanos nullatenus convertenda aut vendenda sunt: hoc enim vetant canones (2).

Ea autem quæ benedicta non fuerunt, ut candelabra, tapeta, manutergia, etc. profanis usibus applicare non est illicitum, sicut si quid ex his desit, ex profanis congruenter mundis accipi, et deinde priori usui reddi potest (3).

Paramenta integra nequeunt alienari aut oppignerari, nisi

(1) S. Alph. de Ligorio lib. 6, n. 376.

(2) Quarti p. 1, tit. 19, dub. 3; Lucius Ferr. paramenta n. 8 et seq.; Collet *Traité des ss. myst.* ch. 10, n. 11; s. Alph. de Ligorio l. 6, n. 371 et 376; Richaudeau ch. 1, n. 8.

(3) Quarti p. 1, tit. 19, dub. 3; Busembaum apud s. Alph. de Ligorio l. 6, n. 395.

ex justa causa, et tantum in servitium alterius ecclesiæ, et ad usus sacros et pios (1).

Vasa sacra vendere aut ad usum profanum convertere similiter non licet, et majori quidem ratione, quatenus sacrificio et mysterio propius inserviunt, nisi fusa fuerint, quia tunc primam formam amittunt, et materia ut profana habetur. Quo casu licet decentius sit, ex eadem materia nova vasa in usum ecclesiæ conflare; fas tamen est materiam illam informem ad quodlibet opus adhibere: diversa enim est ratio de paramentis et lignis ecclesiæ, quæ quoad materiam ita alterari nequeunt (2).

Lapides et ligna ecclesiæ seu altaris diruti in usus profanos convertere aut vendere pariter non licebat juxta canones; a longo autem tempore temperatus fuit rigor illius disciplinæ, et hodie lapides et ligna ecclesiæ in usus profanos, modo non sordidos seu inhonestos, arbitrio Episcopi converti possunt (3).

171. Quibus liceat sacras vestes tangere, vid. num. 175. Sed hic notandum: 1° primam lotionem corporalium, pallarum et purificatoriorum omnino fieri debere a sacerdote, vel diacono aut saltem subdiacono, et convenienter secundam et tertiam, ita ut moniales seu piæ foeminae corporalia, pallas et purificatoria, cum licentia etiam Ordinarii, abluere nequeant (4) saltem prima vice (5). 2° Aquam lotionis effundendam esse in sacrarium, quia eam foras ejicere, *erit operanti peccatum*, ut dicitur *De consecratione dist. 1, 40, cap. Nemo*, cui præscriptioni propter reverentiam juxta Sylvium nulla contraria consuetudine derogari potest (6). 3° Hanc

(1) Lucius Ferr. paramenta n. 11.

(2) Gardellini in dec. n. 4438-4538.

(3) Concilium Trid. sess. XXI, de reform. c. VII; Geraldus Expositio jur. Pontif. p. 2, sect. 59; Craisson. man. jur. can. n. 4790; Clericatus de sacrif. missæ decis. 46, n. 9 et seq.

(4) S. R. C. 12 Sept. 1857, n. 5251, 30.

(5) Vid. *Revue des sciences ecclésiast.* tom. 16, fol. 259.

(6) Vid. s. Alph. de Ligorio l. 6, n. 387; Gavantus p. 2, tit. 1, q. Merati ibid. n. 16; Quarti p. 2, tit. 1, sect. 3, dub. 6.